

Sygn. akt VIII U 3398/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Dorota Stańczyk

Protokolant sądowy Agnieszka Goluch

po rozpoznaniu w dniu 7 lipca 2017 roku w Lublinie

sprawy J. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

o prawo do renty

na skutek odwołania J. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.

z dnia 6 września 2016 roku znak (...)

oddala odwołanie.

Sygn. akt VIII U 3398/16

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 6 września 2016 roku, znak:(...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L., na podstawie przepisów ustawy

z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2016 r., poz. 887 ze zm.), odmówił J. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ komisja lekarska ZUS uznała ją za osobę zdolną do pracy (decyzja – k. 33 akt rentowych ZUS, dalej – a.r.).

J. M. w odwołaniu od powyższej decyzji wносиła o jej zmianę i przyznanie prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu skarżąca wskazała, iż ma (...), a leki które przyjmuje osłabiają jej organizm (odwołanie – k. 2 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wnosił o jego oddalenie, argumentując jak w uzasadnieniu zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie – k. 3 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił, co następuje:

J. M., urodzona (...), posiada wykształcenie zasadnicze zawodowe, w zawodzie malarz. Pracowała jako monter podzespołów, układacz ciastek, pędzlarz oraz ostatnio jako pomocnik krawcowej (bezsporne). W dniu 12 lipca 2016 roku złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy (k. 1-4 a. r.).

W ramach rozpoznania wniosku o rentę z tytułu niezdolności do pracy Komisja lekarska ZUS ustaliła w dniu 31 sierpnia 2016 roku,
że wnioskodawczyni jest zdolna do pracy (k. 25 a.r.).

Z tego względu (...) Oddział w L. zaskarżoną decyzją z dnia 6 września 2016 roku odmówił J. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (k. 33 a.r.).

W toku postępowania Sąd ustalił, iż J. M. cierpi na(...)

J. M. od wielu lat jest leczona z powodu schorzenia (...) Istnienie tego schorzenia stanowi bezwzględne przeciwwskazanie do wykonywania pracy na wysokości, przy maszynach w ruchu czy też kierowania pojazdami samochodowymi lub ciężkim sprzętem budowlanym. Wnioskodawczyni wprawdzie posiada wykształcenie zawodowe – malarz budowlany, jednak nigdy nie wykonywała wyuczonego zawodu. Z powodzeniem natomiast skarżącą od wielu lat (pomimo(...)) wykonuje zatrudnienie na stanowiskach z wyeliminowanym zagrożeniem wypadkowym, całkowicie adekwatnych do schorzenia na jakie cierpi. Obecny stan (...) w pełni pozwalają na kontynuowanie przez skarżącą zatrudnienia na wspomnianych, bezpiecznych stanowiskach pracy. Wnioskodawczyni skarży się również na dolegliwości(...) W badaniu przeprowadzonym w toku postępowania nie stwierdzono objawów(...) Reasumując u J. M., pomimo występowania wymienionych wyżej schorzeń, nie doszło do takiego naruszenia sprawności organizmu, które mogłoby skutkować niezdolnością do pracy. Zaznaczyć przy tym należy, iż w przypadku wnioskodawczyni doszło do samoistnego przekwalifikowania się do wykonywania prostych i bezpiecznych prac fizycznych, co potwierdza przebieg pracy zawodowej. Okresowe nasilenia dolegliwości może być leczone w ramach czasowej niezdolności do pracy (opinia biegłych lekarzy neurologa i medycyny pracy, k. 11-14 a.s.).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o przytoczone dowody z opinii biegłych lekarzy sądowych, dowody z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy oraz organu rentowego, które obdarzył wiarą w całości. Zostały one sporządzone w przepisanej formie, w oparciu o obowiązujące w dacie ich wydania przepisy prawne, przez kompetentne osoby w ramach przysługujących im uprawnień.

Sąd oparł się na opinii biegłych z zakresu neurologii i medycyny pracy oraz wnioskach w niej przedstawionych. Biegli przeprowadzili bezpośrednie badanie wnioskodawczyni, wnikliwie przeanalizowali dokumentację medyczną i omówili wpływ zdiagnozowanych u skarżącej schorzeń na zdolność do pracy – przy uwzględnieniu dotychczasowego doświadczenia zawodowego i posiadanych kwalifikacji. Jednocześnie biegli nie stwierdzili u wnioskodawczyni niezdolności do pracy. Wnioski zawarte w powołanej opinii są wystarczająco uzasadnione. Sąd uznał opinię za wiarygodną, miarodajną i wyczerpującą, przedstawiającą wystarczające wiadomości specjalne, niezbędne do merytorycznego rozstrzygnięcia zarzutów zawartych w odwołaniu (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 września 1999 r., sygn. II UKN 96/99). Sąd Okręgowy w całości podzielił wnioski zawarte w opiniach biegłych. J. M. nie składała zastrzeżeń do opinii ani nie przedstawiła żadnych nowych wniosków dowodowych, mimo zakreślenia jej przez Sąd 14-dniowego terminu na ich zgłoszenie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie J. M. nie jest zasadne i nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 57 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2016 roku, poz. 887 ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy,
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy,

3) niezdolność do pracy powstała w czasie zatrudnienia lub w okresie równorzędnym z okresem zatrudnienia albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

Do ustalenia całkowitej niezdolności do pracy mają zastosowanie zasady i tryb określony w cytowanej ustawie wyrażone w art. 12-14. Stosownie do treści przepisu art. 12 ust. 1 omawianej ustawy niezdolną do pracy w rozumieniu ustawy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu. W myśl ust. 2 cytowanego przepisu całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy. Zgodnie zaś z ust. 3 tego przepisu częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Przy dokonywaniu oceny stopnia niezdolności do pracy należy kierować się wskazaniem określonymi w art. 13 ust. 1 cytowanej ustawy, zgodnie z którym przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się:

- 1) stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji;
- 2) możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

Orzekając w niniejszej sprawie Sąd oparł się na opinii biegłych lekarzy sądowych, weryfikowanych dokumentacją medyczną. Należy tutaj zwrócić uwagę na treść wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2007 r. (III UK 130/06, OSNP 2008/7-8/113, LEX 368973), zgodnie z którym „Opinia biegłych dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości, stanowiących łącznie o zdolności do wykonywania zatrudnienia lub jej braku. Sąd nie może - wbrew opinii biegłych - oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu”. Sąd orzekający stanowisko to w pełni podziela.

Kierując się zatem wynikami postępowania dowodowego przeprowadzonego w sprawie, a w szczególności wnioskami wywołanych w sprawie opinii biegłych, oraz treścią cytowanych przepisów Sąd Okręgowy, wobec niespełnienia przez wnioskodawcę jednej z przesłanek, tj. powstania niezdolności do pracy odmówił ustalenia J. M. prawa do renty z tego tytułu.

Z tych względów Sąd Okręgowy na podstawie powołanych przepisów oraz na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w sentencji.